

Een nieuwe leider, een nieuw geluid

TON & TEU

De haven van Rotterdam staat voor de enorme uitdaging te transformeren van een CO2-hotspot naar een zero-emissie-haven. Bedrijven die nu draaien op steenkool, olie en gas zullen zich radicaal moeten omvormen. De nieuwe voorzitter van het Rotterdamse bedrijfsleven vindt dat er nu wel genoeg is gepraat: hij wil concrete actie zien.

[HARRY GEERLINGS, HAVENHOOGLEERAAR Stuur een e-mail](#)

1 juni 2022 10:27

Op 16 mei werd het Deltalinqs-jaardiner gehouden. Voor mij is het diner altijd een mooie graadmeter om te horen hoe het ervoor staat met de energietransitie in de haven. Totdat de coronacrisis uitbrak, hield de voorzitter of directeur van Deltalinqs traditiegetrouw een toespraak die meestal uitmondde in een aanklacht tegen de overheid. Sinds vorig jaar heeft Deltalinqs een nieuwe voorzitter, maar doordat corona het organiseren van het jaardiner onmogelijk maakte, hield Victor van der Chijs pas nu, anderhalf jaar na zijn aantreden, zijn maidenspeech. Uit zijn toespraak bleek dat hij zich goed had ingewerkt in zijn rol. En er klonk ook een ander geluid. Deze keer geen aanklacht tegen de overheid, nee, hij zoekt juist naar samenwerking. Victor van der Chijs draaide in zijn rede het perspectief om.

Hij begon met de vraag of de aanwezigen bekend waren met de punkgroep Hang Youth, die zich onder jongeren in een grote populariteit kan verheugen. De teksten van deze band zijn vrij direct en nogal confronterend als je je daarvoor openstelt. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik nog nooit van deze muziek had gehoord, maar dat gold voor vrijwel alle aanwezigen. De overgrote meerderheid was namelijk net als ik 50+, wit en man. Van der Chijs trok daaruit de conclusie dat het bedrijfsleven en de besluitvormers van vandaag het risico lopen niet meer te zijn verbonden met wat leeft onder jongeren en met mogelijk grote delen van onze samenleving. Vervolgens legde hij een verband met de energietransitie. De maatschappij verwacht niet alleen dat er stappen worden gezet om klimaatverandering aan te

pakken door het bedrijfsleven, nee, zij éist dat. Het voortbestaan van deze wereld en de toekomst van komende generaties staat namelijk op het spel. Een groter belang is er simpelweg niet voor de mensheid en deze wereld.

Van der Chijs maakte vervolgens een intrigerende vergelijking met het beleid rond de maanlanding. Die werd in de Verenigde Staten bestempeld als een prioriteit nadat de Sovjet-Unie een bemande ruimtevlucht rond de aarde had uitgevoerd. Ruim zeven jaar van wetenschappelijke en industriële inspanning, gepaard gaande met enorme kosten, maakten het mogelijk dat in 1969 de eerste mens, een Amerikaan, op de maan stond. De hele wereld profiteert tot op de dag van vandaag van de enorme technologische spin-off van deze onderneming. 'That's one small step for man, one giant leap for mankind', klonk het. Maar van een directe noodzaak, een bedreigende voor mankind, was niet direct sprake. En let op: niemand vroeg zich af of de kosten wel opwogen tegen het nut, zijnde één korte wandeling op de maan. Die 'urgentie voor mankind' is er wel bij de energietransitie. Nu staat de toekomst van de planeet op het spel. Het Akkoord van Parijs is ook bijna zeven jaar geleden ondertekend, maar in tegenstelling tot de ruimtevaart zijn we nog steeds aan het bakkeleien welke maatregelen we gaan nemen, wie wat moet doen en vooral wie het gaat betalen. Alsof de opwarming van de aarde, die ondertussen doorgaat, niets kost. Van der Chijs stelde terecht de vraag aan zijn leden: 'Wat gaat u, als u morgen op kantoor bent, hieraan doen?' Wat ik ook bijzonder vind, is dat hij zelf met oplossingen kwam. Een greep uit zijn voorstellen: de introductie van een transitiewet gericht op het halen van klimaatdoelen, nieuw leiderschap met strakke regie en coördinatie, het verkorten en vereenvoudigen van procedures en het benoemen van een minister van Klimaat met een werkelijk en vergaand mandaat.

We moeten ons realiseren dat voor de klimaattafel Industrie geldt, dat de vermindering van de CO₂-uitstoot echt moet komen van de bedrijven die fossiele brandstoffen gebruiken. Zij vormen de bron van de uitstoot en zij alleen kunnen (letterlijk) aan de knoppen draaien. Ik hoop daarom dat met de komst van Victor van der Chijs een einde is gekomen aan de periode van platte belangenbehartiging en uitstel en dat eindelijk op structuurverandering en concrete resultaten wordt ingezet. Benieuwd wat hij daarover volgend jaar heeft te melden.